

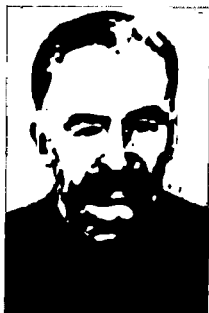
таткі пра творчасць Андрэя Александровіча, там жа, 1931, № 10; Максім Горкі пра літаратурную вучобу, «Заклік», 1933, № 3.

І. У. Саламевіч. Мінск.

АЛЯХНОВІЧ Мсціслаў Антонавіч (н. 22.2. 1905, Гродна), польскі лінгвіст. Д-р філал. (1963) і пед. (1966) навук. З сям'і настаўніка. Скопчыў Віленскі ун-т (1933). Працаваў журналістам, заг. літ. аддзела газ. «Новая жизнь» і «Красное знамя» ў Вільні (1940—41), у Камітэце нац. вызвалення ў Любліне (1944—49). З 1949 выкладчык рус. мовы, з 1966 заг. кафедры рус. філалогіі Лодзінскага ун-та. Асноўныя працы А. прысвечаны акцэнтацыі ў рус. мове. Займаецца вывучэннем бел. мовы і фальклору: «Польскія зацікаўленні беларускай мовай (Ад паловы 16 ст. да 1863 г.)», 1964; «Даследчыкі налескага фальклору ў першай палове 19 ст.», 1965; «Беларускія элементы ў польскай песні першай паловы 19 ст.», 1966; прадмова да выд. працы А. Кольберга «Беларусь — Палессе», 1963. Чл. Лодзінскага навук. т-ва, рэд. час. «Język Rosyjski» («Руская мова»).

АЛЯХНОВІЧЫ, Алёхнавічы, вёска ў Маладзечанскім р-не Мінскай вобл., на р. Уша. Цэнтр сельсавета. Чыг. ст. на лініі Мінск — Маладзечна. За 30 км на ПдУ ад Маладзечна, 48 км ад Мінска. 1080 ж., двароў 256 (1969). Птушкафабрыка, камбінат быт. абслугоўвання. Сярэдняя школа, клуб, б-ка, фельч.-ак. пункт, аддз. сувязі, сталовая, 4 магазіны. Помнік-абеліск аднавяскоўцам, якія загінулі ў Вял. Айч. вайну.

АЛЯШКЕВІЧ Васіль Антонавіч [н. 16(28).1. 1893, в. Яскавічы Ланскай вол. Слуцкага пав. Мінскай губ.], адзін з кіраўнікоў партызанскага руху на Беларусі ў грамадзянскую вайну. З сялян. Чл. КПСС з крас. 1917. У 1915—17 у арміі па Паўд.-Зах. фронце, вёў большавіцкую пранаганду. Пасля Лют. рэвалюцыі чл. палкавога к-та. З кастр. 1917 у Беларусі старшыня Яскавіцкага сельскага Савета. У перыяд акупацыі Беларусі кайзераўскімі войскамі арганізатар і камісар партыз. атрада Ланскай вол. (з мая 1918). У час акупацыі Беларусі белапалаякамі камісар аб'яднанага партыз. атрада Слуцкыны (з мая 1919). Са жн. 1919 на падпольнай рабоце ў Бабруйскім пав., адзін з арганізатараў партыз. атрада імя III Інтэрнацыянала. У 1920—21 ваенны камісар Парыцкай вол. Бабруйскага пав., актыўны ўдзельнік барацьбы з бандамі Булак-Балаховіча. З 1922 на савецкай і адм.-гасп. рабоце. Узнаг. ордэнам Леніна, медалямі. Жыве ў Мінску.

мед. н. (1949), праф. (1949). Засл. дз. нав. БССР (1969). Чл. КПСС з 1953. У 1926 скопчыў Кіеўскі мед. ін-т. Загадваў Буда-Кашалёўскай раённай бальніцай. У 1931—33 ардынатар, асістэнт, з 1948 дацэнт кафедры шпітальнай хірургіі Мінскага мед. ін-та. У Айч. вайну галоўны хірург армейскага шпіталю. З 1949 загадчык кафедры шпітальнай хірургіі Віцебскага мед. ін-та, у 1965 — кафедры хірургіі і анестэзіялогіі Бел. ін-та ўдасканалення ўрачоў. Працы пра хірургічнае лячэнне хвароб страўнікава-кішачнага тракту і жоўцевага пузыра, пра траўматычны шок, анаэробную інфекцыю. Узнаг. 4 ордэнамі, а таксама медалямі.

АЛЯШКЕВІЧ Іосіф Іванавіч (1777, Шыдлова на Жмудзі — 1830), жыванісец. З сямі

І. І. Аляшкевіч. Групавы партрэт. 1813. Дзярж. маст. музей БССР.

беднага музыканта з Радашковіч. Вучыўся ў Вільні (1800—03) у Ф. Смуглевіча, у Дрэздэне і Парыжы (з 1803) у Д. Энгра і Ж. Л. Давіда. Працаваў у графа Хадкевіча ў маёнтку Пякалаў на Валыні (1805—09). Напісаў партрэты Ржэвускага, Альхоўскага, Плятэра і інш. У 1811 А. выехаў у Пецярбург, пасябраваў з А. Міцкевічам, напісаў яго партрэт. За карціну «Дабрадзейнасць імператрыцы Марыі Фёдаравны» атрымаў ганаровае званне «акадэміка ў аддзеле гістарычнага жыванісу» (1812). Творчасці А. ўласціва высокае майстэрства, імкненне да паглыбленага вывучэння натуры, увага да ўнутранага свету сваіх герояў. У Дзярж. маст. музей БССР — «Партрэт маладой жанчыны», «Партрэт дзяўчынкі», 1823, і інш.

Літ.: Дробаў Л. Н. Жыванісец з Беларусі (І. І. Аляшкевіч), «Беларусь», 1963, № 6.

АЛЯШКЕВІЧ Іван Баніфатавіч [н. 13(26). 11.1900, в. Ізабеліна Рагачоўскага пав. Магілёўскай губ.], беларускі савецкі хірург. Д-р